

Työläisnaisten asema nykyisessä yhteiskunnassa

Työläisnaisten yhteiskunnallinen asema on ala-arvoinen, oikeudeton. He ovat kuin joitakin armosta eläjiä. Heidän arvonsa lasketaan senmukaan kuinka tarpeellisia he ovat; ikäänkuin ei heillä olisi mitään "synnynnäisiä oikeuksia" niinkuin on vallas naisilla ja miehillä. Työläisnaisen asema nykyisessä yhteiskunnassa on orjankin asemaa alenpana. Hän ei ole ainoastaan orja, vaan samassa useinkin orjan orja, palvelijattarena joskus orjan orjan orjakin.

Siihen asemaan ovat työläisnaiset aikojen kuluessa joutuneet yhteiskunnallisen kehityksen vaikutuksesta. Ja keskiluokan naiset, jotka yhä uskottelevat itselleen ja muille, että he ovat vapaita ja onnellisessa asemassa, tuskin ovat tässä suhteessa työläisnaisia paljoakaan paremmissa asemassa. Keskiluokan vaimot ovat miehistään riippuvaisia ja heidän mielivaltansa alaisia vielä suuremmassa määrässä kuin työväenluokan naiset. Heillä on suurempi pelko asemansa kadottamisesta kuin työläisnaisilla. Heidän täytyy sentähden pyrkiä olemaan mieliksi miehilensä ja sille seurapiirille, jossa he elävät. Vaikka he ajattelisivatkin toisin, niin he eivät rohkene ilmituoda ajatuksiaan, sillä se merkitsi heille astetta alemmaksi putoamista, heidän katsantokantansa mukaan, nim. proletariarmeijaan. Siksiäpä heidän on

tydyttävä yhä vain edelleen samaan asemaan ja uskottava kaikki taloudelliset ja valtiolliset asiat miestensä haltuun.

Ala-arvoisessa asemassa ovat siis keskiluokan vaimot, joskaan eivät he sitä itse huomaa, keikkaillessaan siinä seurapiirissä, johon kuuluvat. Mutta sen huomaavat sivulliset ja heidän itsensä joukosta ehkä jotkut valvuneet, että he ovat miestensä orjia samoinkuin miehensä ovat kapitalismin orjia.

Keskiluokan naisia ei tavallisesti kouluuteta pitemmälle kuin ylioppilaaksi asti. Vanhempansa ja he itse eivät näe tarpeelliseksi jatkaa opintoja millään erikoisalalla. Naimisiinpääsyn ehtona ei niinkään suuresti ole korkea koulusivistys, kunhan vain on kaunis ja miellyttävä; miehet kun nimittäin enimmäkseen kiintyvätkin ulkokuoreen. Toisin oli kun naisilla oli valintavapaus, ne eivät huolineetkaan tyhmistä tompeleista tovereikseen. Naimisiin pääsemiseen supistuukin keskiluokan naisten korkein pyrkimys.

Ne naiset, jotka eivät ole tilaisuudessa päästä naimisiin, pyrkivät pikkutoimiin. Mutta sellaisiin kykeneviä on enemmän kuin tarvitaan. Heidänkin kesken on siis kilpailua yhtähyvin kuin työväenluokankin keskuudessa. Useassa tapauksessa on heidän mentävä vähemmän taitoa kysyviin

toimiin, vaikka olisivatkin kykeneviä korkeammille toimialoille.

Kauppa-alalla suurissa liikkeissä on myyjättärinä korkean koulusivistyksen saaneita naisia, kuuluu samaan luokkaan kuin isäntäväkensä, nim. porvariluokkaan. Eivät hekään huolimatta pienistä palkoista ja muista vajavaisuuksista, jotka kohtaavat heitä yhtähyvin kuin toisiakin kauppa-apulaisia, halua ruveta korjaamaan olojaan, vaan osa tyytyy joululahjoihin ja toiset kesähuvimatkoihin, joita heille myönnetään pari kolme viikkoa vuodessa sitävarten järjestetyillä maataloilla.

Pienet lahjat ja huvimatkat ovat tarkotetutkin pimittämään kauppa-palvelijain silmiä ja senpätähden edistystyö kulkeekin hitaasti sillä alalla eteenpäin.

Katsokaamme sitten työväenluokan naisia, ensinnäkin työläisiäitejä. Kohta ensi silmäyksellä huomaamme, että heidän asemansa on kurja. Näyttää uskomattomalta ihmisen voivan elää niin ahtaissa oloissa. Heiltä puuttuu ei ainoastaan valtiollisia oikeuksia, vaan jokapäiväisiä elämän tärkeimpiä ehtojakin, tulen niiden lisäksi jokapäiväiset rasitukset, jotka heikentävät heitä ruumiillisesti ja henkisesti, runtelevat heidän terveytensä niin etteivät he jaksu huolehtia oman asemansa parantamisesta.

Yhtä ala-arvoisessa asemassa ovat naimattomat työläisnaiset, vaan sillä erotuksella, että he ovat suorastaan kapitalismin orjia. He ovat pakotetut raatamaan pitkiä työpäiviä tomuisissa tehtaissa, kuumissa keittiöissä ja

kaikenlaisissa puhdistustöissä valmistaen mukavuuksia "paremmille ihmisille" nälkäpalkalla. Tämä käy ajanpitkään liian rasakaaksi naisten heikkoihin voimiin nähden, joten heillä on halu vapautua tai pyrkiä helpommin ansaitsemaan elantonsa. Toiset pyrkivät naimisiin, luullen pääsevänsä siten helpommalla, toiset syöksyvät kurjuudenkuiluun, nim. prostitutsioonilaitoksiin, ylläpitääkseen henkeään näennäisesti helpommilla, vaikkakin yhteiskunnan halveksumilla keinoilla; ajattelematta niiden seurausten vaarallisuutta, joita prostitutsioonilaitokset levittävät ympärilleen tartuttaessaan tauteja ja turmelusta, sekä tehden koko miessukupuolen kylmiksi tunteettomiksi olioiksi. Nykyaikana tuskin yksi tuhannesta miehestä tunteeakaan todellisen rakkauden arvoa. Se tunne on heistä aikain kuluessa kuoleutunut ja jällelle jäänyt vain vaistomainen, eläimellinen tarve. He eivät ymmärräkään kaivata toveria, joka heitä tukisi ja innostaisi heikompina hetkinään, jolloin kaikki näyttää tummalle kuin syysyö. Silloin he kulkeutuvat kapakoihin ja haureudenpesiin, lohdutatakseen raskasta mieltään huumavilla myrkkijuomilla.

Ne harvat miehet, jotka tuntevat todellisen rakkauden arvon, taistelevat kaikin voimin suotuisampain yhteiskuntaolojen puolesta, jossa kaikilla on mahdollisuus elää valitsemiensa toverien kanssa tarvitsematta alistua orjiksi.

Toisin olisi järjestetty, elleivät työläiset olisi olleet liian rehellisiä ja oikeudentuntoisia e-

päilläkseen vallassaolijain toimia. He ovat luottaneet niihin liian paljon ja uskoneet heidän käsiinsä yhteisten asiain ho'don, vahvasti luottaen, että he toimivat kaikkein yhteiseksi hyväksi. Mutta siinä työläiset huomaavat suuresti pettyneensä. Koko yhteiskuntalaiva on johdettu päin helkkaria. Ymmärrettävää onkin, ettei mitään todellista tarkoitustaan vastaavaa yhteiskuntaa ole syntynyt eikä synny, ellei naiset ole mukana. Ja niin kauan kun

naiset eivät vaadi oikeuksiaan, vaan tyytyvät armopaloihin, niin-kauan sorto ja vääräys painaa työläisiä.

Naisten pyhin velvollisuus on siis ryhtyä innolla toimimaan työväen asian puolesta, järjestymällä unioihin, saadakseen työpalkat kohoamaan ja valloittaakseen valtiollista valtaa, etteivät olisi esteenä miestoveriensä pyrkimyksille, vaan kykenisivät yhteisvoimin taistelemaan yhteistä vihollistamme, kapitalismia vastaan.

Maiju L.

Kun ilta joutuu

*Kun ilta joutuu, elonpäivyt laskee
ja tummat varjot peittää vaiheemme,
Niin silloin aatos riemuhun taas ratkee,
kuin koittaessa nuoren aamumme.*

*Op' tenho silloin kaltainen sen ruson,
mi ensipolut kultaa keväimen.
Ja katse hehkui, ihanteet ne elon
sai voiman, uskon voittaa vaikeudet.*

*Kun ilta joutuu, kuvat taasen elpyy,
nuo kuvat kirjavat ja kaukaiset.
Taas aatos silloin jähmettynyt heltyy
ja mieleen johtuu harhat, erhehet.*

*Ja korviin silloin soivat ajan äänet
ja silmiin siintää kuvat entiset.
Pois siirtyy rajat, laajenevat ääret
ja ilo valtaa, kuivuu kynelet.*

Ina M—nen.

